

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 5. Cautione[m] aliquam in sæculo relinquendam, quæ intrantes
Religionem retrocedere faciat

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

§. V.

Cautionem aliquam in saeculo relinquendam que intrantes Religionem retrocedere faciat.

AVDIENS Pharao Moyſis resolutionem, & firmum animi decretum, adiecit quartò: *ait, ſacrificate Domino: oves tantum veſtra, & armenta remaneant: parvuli veſtri eant vobis cum.* Qua arte intendebat illud Pharao, vt Hebraei redirent in Ægyptum: ne bona fortunæ, quæ in eo relinquere, amitterent. Hac eadem arte & aſtutiâ vitur Sathan ad eos decipientes quos videt certò ſtatuiſſe, ingredi Religionem. Suadet enim, omnes ſuos reges, hoc eſt facultates in mundo relinquere, ſui: que amicis & cognatis tradere: tum vt eos huiusmodi bonis ditantes; carnalem ſuum amorẽ, quo adhuc eos proſequuntur, oſtendant: tum, vt eadem bona ſint aliquo modo indicium & pignus ſui ad ſæculum reditũs; cogitantes & confidentes, redire voluerint, non defutura iſtis quibus ſe poſſint ſuſtentare. Qui ſententiam hæcæ hoſtis ſui technas novit: reſpondet ſicut Moyſes: omnes ſuos reges, ſe in deſertum ducturum, magnos & patuos, ita vt *b non remaneat ex te regula*, hoc eſt nec minima pecudum: nam pro Sacrificio Deo offerendo omnes eſſe neceſſarias, quaſi expreſſiũs diceret: ſicut ego ipſe ex mundo exi: ita exire debet, quidquid intra & extra me eſt, quod ad me ſpectet. Et ita eadem modo ego meipſum totum Deo trado: ita debeo omnes meas potentias, ſenſus, & affectus eidem tradere; omnesque ſimul poſſeſſiones & divitias: vt nulla mihi ſuperſit ſpes eaſdem recipiendi. Nam (vt S. Baſilius ait) qui Deo ſeipſum tradit & conſecrat, debet merito omnia ſua eidem tradere & conſecrare: vt quod eſt acceſſorium ſequatur, principale. Quomodo autem res ſuas Deo tradit: niſi pauperibus eaſ largiendo, in quibus ipſe Chriſtus eſt: ita enim ipſe dixit cuidam probò adoleſcenti: *ſi vis perfectus eſſe, vende omnia que habes, & da pauperibus, & veni ſequere me.* Non ait, vt ſua quomodoque modo relinquas ſed, vt à ſe illa alienet duplici via: Prima, iuſtitia, ea vendendo; ſecunda, in ſericordia, eleemoſynam faciendo: vt ſic ſpoliatio illa; & alienatio ſit magis irrevocabilis; nec ipſe appetat redire, vt ſtabilia bona ſi qua iam eſſent in pauperum poteſtate, recipiat. Id faciebant primi Chriſtiani, tanquam perfecti Religioſi: *d vendebant enim poſſeſſiones, & ſubſtantias ſuas, & e adſerebant præterea eorum, qua vendebant, & ponebant ante pedes diſpoſitorum: & dividebantur ſingulis prout cuique opus erat.* Adverte autem (ait S. Hieronymus) Chriſtam Dominum noſtrum non dixiſſe viro illi, vt partem aliquam venderet; ſed omnia, quæ haberet; eaque daret, non amicis, non cognatis, non notis; ſed nihil tibi referrea, quaſi tibi defuturum; & om-

Exod. 10
24.

Ver. 20.

Reg. 9. ex
ſiſi.

Mat. 19. 21
Luc. 10. 22.

Act. 2. 45.
cc. 1. 34.
In reg. Mo-
nach. c. de
paupert.

f. Luca. 16.
9.

Lib. 1. offic.
c. 50.

nia da pauperibus: f. faciens tibi amicos de Mammona iniquitatis, ut te recipiant aeterna tabernacula. Et tunc veni & sequere me. In pauperibus autem, quibus tua bona trades; non tam spectes, an sit sacerdos, an cognatus aut consanguineus: quam an verè sit pauper, hoc enim nomine sunt ei tradenda. Et S. Ambrosius idem amplius explicat, docens modum in ea distributione seruandum. Bona, inquit, liberalitas est, cognatos nō contemnere, quos nosmetipsa aliqua necessitate constitutos: praestare, te illis in sua paupertate subueniam quam, nisi facias; cogere, ut cum ruore ab extraneis remedium iuxta mentem mendicent. Ita tamen ut cognati non existant, se ex ijs rebus dantes, quas tu habes pro pauperibus: non enim consecras te ipsum Deo cognatos tuos diuites facias; sed ut aeternam vitam tibi compares, fructibus bonorum operum; tuamque peccata redimas pretio misericordiae. Dicent tibi: modicum esse, quod a te postulant. Sed scito, quod spoliare te velint, praemio tuae elemosinae, tuaque vita fructu. Ac praeter haec omnia, te accutis quod eos non ditaueris, volentes aeterno te praemio spoliare.

SED particulare mysterium in eo latet, quod Moyses dixerit: quod non vellet remanere in Aegypto nec vngulam. Forte propterea quod tangit sensu mystico, affectum significet ad res terrenas: solet autem Daemon huiusmodi vngulas siue affectus arripere, ad perdendas animas huiusmodi artibus laborantes: in quo artificio ingenium sequitur Dan: de quo dicitur: quod cob quod fieret sicut Coluber Cerastes in semita, mordens vngulas equi, ut scilicet carnis affectiones ut cadat ascensor eius retro, hoc est spiritus nollet, ut diximus. Quare deserentes Aegyptum, statuere apud se debent, ne vngulam quidem vngulam, affectionem scilicet, ad rem quamcumque; huiusmodi loco eo relinquere: si enim Daemon vel ex ea vngula cum liget; trahet ipsam locum, in quo res dilecta manet. Vbi enim thesaurus nollet est, ibi et cor strum erit: corpus autem eo libenter tendit, vbi cor est alligatum.

§. VI.

Apertarum tentationum agmen.

DENIQUE Daemon, cum videt, artes suas, & astitias frustrari apertis, quos Deus vocat; quia videt, celeriter eos mundum fugere: sicut quidam Pharaon, cum vidit Israelitas discedere ex Aegypto. Nam a iunxit populum suum, & currus, & Duces totius exercitus cum multis electis curribus, & persequens est filios Israel: & facile eum fuisset allecutus; nisi Deus prodigiose mare abruptauerit, ut graderentur filii Israel in medio Maris siccum: in quo perierunt omnes Aegyptios, & currus, & equites eorum, qui sequentes, ingressi fuerant mare: operuerunt aqua ita, ut neque vnus quidem superfuerit ex eis. Hunc in modum Daemon cum tota sua infernali potentia, omnes suas vires intendit in frangendo

Exod. 14.
7.